

A költészetről

Én volnék a mező lilioma,
de szőnöm, fonnom – hány alakzaton
nem munkálkodnám? Amint Salamon
tündöklő ruháját viszont kívánná,
nem látnám mást magamra öltennem. Soha
költészet, mint Énekek énekének
lilioma – már puszta peremen mi vár rá?
Fönt a szépség pohara meredélyre,
ajk-ívre mérve; a másik ajak,
én tudnám igazán, merről parázs:
szavam! Nem volnék a mező lilioma –
fáradnom, szünnöm; ha épp Salamon
mondja: mátkám a tövisen legeltet,
mátkám fű táblái közt, liliom.
De mindez, tudnám, mint szárnya haja,
holló suhogna, árnyam, lent a hárfá-
rét, halmaz-hangjaim, szárnya csapat
csapná az ég boltját, fogna annyi magot
szép mezőig, s volna lilioma
majd két hang-mezőnek; karvaly, karmas,
tépne, húrolna, éhre. Aggodalmas-
sággal bújtatnám héjből – énekem.